

Aleksander Sergejevič Puškin.

(Spisal Viktor Bučar.)

(Konec.)

Leta 1823. so ga na njegovo željo premetili k novemu generalnemu guvernerju Voroncovu v Odeso. Tukaj ni našel družbe, kakoršno je imel v Kišenevu; zato se je udal zopet neravnemu življenju; izdeloval je pesem „Cigani“ in začel „Evgenija Oněgina“. Ko so ga prideliili neki ekspediciji, katera je raziskovala škodo zaradi obilice kobilic storjeno, imel je to Puškin za slabo šalo, zato je napisal na guvernerja sramotilno pismo. Voroncov se ni dolgo obotavljal, ampak je odločil, naj odide Puškin v prognanstvo na svoje posestvo Mihajlovskoje v Pskovski guberniji. Le-sem je prišel meseca vel. srp. l. 1824.

Čas njegovega prognanstva je najvažnejši v življenju Puškinovem. Dve leti je tukaj posvetil svojemu obrazovanju in namestil zanemarjene licejske študije. Prebiral je samo resnobna dela, pečal se s Shakespeareom in popustil Byrona. Dopisoval je marljivo petrograjskim prijateljem, kakor Rylejevu, Bestuževu, baronu Delvigu, knezu Vjazemskemu; pridno se je bavil z zgodovino, čital Tacita in staroruske kronike, pisal pesmi in se zabaval s svojo staro pestunjo Arino. Ta mu je pripovedovala kakor nekdanje narodne povesti in bajke, katere je vse zapisaval. Zbiral je ta čas tudi narodne pesmi in jih cel zvezek prodal pozneje znamenitemu P. V. Kirejevskemu. Kakor se je tukaj čim dalje bolj oddaljeval od Byrona, tako se je bližal vedno bolj

drugima pesnikoma, namreč Shakespeareu in Goetheju. Med njegovimi izvirnimi deli omenjamo v tej dōbi načrt njegovega glavnega romana v verzih, „Evgenija Oněgina“, katerega je bil začel že v Odesi.

Ko je premišljal svoj položaj v prognanstvu, ni mu dala njegova nestalnost miru; prišlo

mu je na misel, da bi s pomočjo prijateljev, dijakov derptskega vseučilišča, Vulfa in Jazikova, pobegnil čez mejo. Kar zasliši o strašnih nasledkih vstanka z dné 14. grudna l. 1825. Krvavi konec tega vstanka je deloval na Puškina tako, da je povsem potihnil in obsodil vso svojo burno preteklost. Napisal je ponižno prošnjo na cesarja Nikolaja (l. 1826.). Nikolaj mu je odpustil vso krivdo in ga sprejel celó z nekakim velikodušjem. Puškin je smel priti v Moskvo; car sam ga je sprejel in iznenadil z nenavadno naklonjenostjo ter mu naznanil, da hoče on sam biti cenzor njegovih bodočih del, naj jih le brez skrbi pošlje njemu. Mo-

Msgr. Dochi, opat v Albaniji.

skovski pisatelji (med temi D. V. Venevetinov, I. V. Kirejevskij, Homjakov, Mickevič, Baratsynskij, Ševyrev, Pogodin) so ga sprejeli tudi z veseljem. To veselje se je še povečalo, ko jim je prebral svojo v Mihajlovskem dokončano dramo „Boris Godunov“.

„Boris Godunov“ je zreli plod Puškinovih zgodovinskih študij. Čital je namreč Karamzinovo rusko zgodovino. Shakespeareove zgo-